

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3037/2017
12.07.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Зечевић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС Београд огранак „ТЕНТ“ Обреновац ТЕ Колубара Велики Црљани, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3727/16 од 01.09.2017. године, у седници од 12.07.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3727/16 од 01.09.2017. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1. 492/14 од 05.09.2016. године и пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3727/16 од 01.09.2017. године, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1.492/14 од 05.09.2016. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ да се обавезе тужени да му исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде по основу сменског рада у износу од 309.190,78 динара са припадајућом законском затезном каматом, за период од 01.01.2011. године до 29.07.2014. године. Ставом другим изреке одбијен је као неосновани тужбени захтев тужиоца АА да се тужени обавезе да му исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде по основу сменског рада у износу од 313.764,12 динара са припадајућом законском затезном каматом, за период од 01.01.2011. године до 29.07.2014. године. Ставом трећим изреке тужиоци су обавезани да туженом на име накнаде парничних трошкова исплате по 2.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 3727/16 од 01.09.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредба парничног поступка и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, с обзиром на различито тумачење сменског рада и исплате разлике зараде израженог у побијаној другостепеној пресуди у односу на остале апелационе судове.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су запослени код туженог на одређено време и у спорном периоду од 01.01.2011. године до 29.07.2014. године, обављали су рад у сменама. Према члану 18. Правилника о раду туженог из децембра 2006. године, коефицијент послова радног места утврђује се на основу сложености послова, одговорности у раду и услова рада, а услови рада се утврђују на основу радне околине у којој се обављају послови, сменског рада и рада у турнусу. Методологијом за утврђивање вредности послова по основу сложености и одговорности услова рада код туженог, за услове рада предвиђен је коефицијент од 15%, од чега се на сменски рад односи 6,7%. Према Колективном уговору од 11.02.2010. године, предвиђено је увећање зараде за сменски рад од 5%, тако да се од 01.01.2010. године сменски рад вреднује и кроз коефицијент и кроз увећање зараде. Прецизирани тужбени захтев за исплату разлике зараде тужиоци су поставили у складу са налазом и мишљењем вештака који је обрачунао разлику између наведеног вредновања и увећања од 5% до увећања од 26% месечно.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепеним пресудама је тужбени захтев тужилаца одбијен као неоснован из разлога што нису испуњени услови за исплату увећане зараде по основу сменског рада, с обзиром да је тужени као послодавац вршио вредновање сменског рада приликом утврђивања основне зараде са 6,7% а потом и са 5%, што је у складу са одредбама Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, основано се у ревизији тужилаца указује да је у нижестепеним пресудама због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према члану 108. тачка 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...54/09), запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду и то за рад ноћу и рад у сменама, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде, а најмање 26% од основице.

У конкретном случају, утврђено је да су тужиоци у спорном периоду остваривали сменски рад, а из утврђеног чињеничног стања произилази да им у том периоду није исплаћивана зарада у висини прописаној цитираном законском одредбом, с обзиром да им је до 01.01.2010. године исплаћиван коефицијент од 6,7% кроз услове рада, а затим од наведеног датума кроз увећање зараде за сменски рад од 5%, из чега произилази да сменски рад није вреднован при утврђивању основне зараде са најмање 26% од основице.

С обзиром да у нижестепеним пресудама због погрешне примене материјалног права није утврђена висина разлике зараде која тужиоцима припада, то су обе нижестепене пресуде укинуге.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић